

PROVERBE
CAPITOLUL 5

Ferește-te de desfrânare

1 Fiule, ia aminte la înțelepciunea mea
și pleacă urechea la învățătura mea,
2 ca să fii cu chibzuință,
și buzele tale să aibă cunoștință.
3 Căci buzele femeii străine strecoară
miere, și cerul gurii ei
este mai lunecos decât untdelemnul ;
4 dar la urmă este amară ca pelinul,
ascuțită ca o sabie cu două tăișuri.
5 Picioarele ei coboară la moarte,
pașii ei dau în Locuința morților.
6 Așa că ea nu poate găsi calea vieții,
rătăcește în căile ei și nu știe unde merge.
7 Și acum, fiilor, ascultați-mă
și nu vă abateți de la cuvintele gurii mele :
8 depărtează-te de drumul care duce la ea
și nu te apropia de ușa casei ei,
9 ca nu cumva să-ți dai altora vloga ta,
și unui om fără milă anii tăi ;
10 ca nu cumva niște străini
să se sature de averea ta,
și tu să te trudești pentru casa altuia ;
11 ca nu cumva să gemi, la urmă,
când carnea și trupul ți se vor istovi,
Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 – 12
	18 – 20
JOI	18 – 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !**
I SAMUEL 25 : 6

ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STRADA CASTANILOR • NR. 119 • COD 320 030

12 și să zici :

„Cum am putut eu să urăsc certarea
și cum a disprețuit inima mea mustrarea ?
13 Cum am putut să n-ascult glasul
învățătorilor mei
și să nu iau aminte la cei ce mă învățau ?
14 Cât pe ce să mă nenorocesc de tot
în mijlocul poporului și adunării !”
15 Bea apă din fântâna ta
și din izvoarele puțului tău.
16 Ce, vrei să ți se verse izvoarele afară ?
Și să-ți curgă râurile pe piețele de obște ?
17 Lasă-le să fie numai pentru tine,
și nu pentru străinii de lângă tine.
18 Izvorul tău să fie binecuvântat,
și bucură-te de nevasta tinereții tale.
19 Cerboaică iubită, căprioară plăcută :
fii îmbătat tot timpul de drăgălășiile ei,
fii îndrăgostit necurmat de dragostea ei !
20 Și pentru ce, fiule,
ai fi îndrăgostit de o străină
și ai îmbrățișa sânul unei necunoscute ?
21 Căci căile omului sunt lămurite
înaintea ochilor Domnului
și El vede toate căările lui.
22 Cel rău este prins
în înșeși nelegiuirile lui
și este apucat de legăturile păcatului lui.
23 El va muri din lipsă de înfrânare,
se va poticni din prea multa lui nebulie.
[Continuarea în numărul viitor]

Foaia Creștinului

„Mai bine este să cauți un adăpost
în Domnul, decât să te încrezi în om ;
mai bine să cauți un adăpost în Domnul,
decât să te încrezi în cei mari”.
[PSALMUL 118 : 8 – 9]

- Editorial
- Robert Mccheyne
- Cum pot fi mântuit ?
- Citirea Bibliei. Proverbele

Editorial. Ce poate ieși dintr-un grenadier

„Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său”. (Romani 8 : 28)

„Garda de uriași” a împăratului Friedrich Wilhelm I al Prusiei [n. 11 iulie 1657 – d. 25 februarie 1713] a fost o trupă cum nu existase încă nicăieri în felul acesta.

Cei mai înalți bărbați, staturi uriașe din toată lumea, unii recrutați, alții trimiși ca dar din partea domnitorilor străini, alții răpiți cu șiretenie și forță, stăteau acolo în front, aproape toți cunoscuți personal de către împărat.

Pe cei mai înalți dintre ei, chiar împăratul personal i-a pictat după model în mărime naturală.

Aceste portrete remarcabile, cu indicarea exactă a mărimii și a provenienței fiecărui grenadier în parte, se mai pot vedea și astăzi în Berlin ...

Dar ceea ce era în capetele și în inimile lor, era, totuși, la ei așa de diferit, ca la toate făpturile omenești ; pentru fiecare în parte, Dumnezeul atotputernic a țesut o biografie deosebită, cu minunată dragoste și înțelepciune ; făpturile omenești țes zi de zi păcatul lor în ea, așa încât rezultă o împletitură ciudată.

Au existat deja printre soldați povești de viață remarcabile, dar asemenea poveste de viață ca a grenadierului Laurentius David Bollhagen, care timp de doi ani a fost unul dintre cei mai înalți printre cei înalți, în primul rând al batalionului de gardă din Potsdam, n-a mai existat.

Era fiul unui pastor și a studiat în Halle pentru a deveni și el pastor, chiar își ținuse deja predica de probă la amvonul tatălui său.

Dar în noaptea următoare a fost luat din patul lui, îmbrăcat cu forța și dus ca recrut la Potsdam.

[Continuarea pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Acolo n-au ajutat nici tânguirea și nici plânsul tatălui și al mamei, căci căpitanul care l-a găsit și l-a echipat, era în legătură cu un om puternic de la curtea împărătească, pentru a obține acești recruți.

Deci așa se face că toate reclamațiile scrise și petițiile tatălui n-au ajuns la urechea și ochiul împăratului ; se purtase de grijă ca ele să fie respinse.

Dar Laurentius Bollhagen, de acum înainte recrut în Potsdam, avea o cale pentru a-și duce petiția la locul potrivit împotriva oricărei împotriviri omenești, căci în Halle învățase mai mult decât știința omenească ; învățase să-L cunoască pe Dumnezeu ca Tată al lui în Hristos și pe sine însuși ca pe un copil al lui Dumnezeu, mântuit prin sângele lui Isus.

El știa că inima Tatălui era de partea lui, că mâna atotputernică a Tatălui conduce toate împrejurările acestei vieți, încât să trebuiască să lucreze împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu.

El știa ce scrie în Proverbe 21 : 1 : „*Inima împăratului este ca un râu de apă în mâna Domnului, pe care îl îndreaptă încotro vrea.*”

Ce privilegiu măreț a dat Dumnezeu oamenilor, ca nici o putere pământească, nici o împrejurare a vieții, nici circumstanțe, nici ziduri de închisoare să nu poată închide omului calea pentru a se apropia de Dumnezeu !

Păcătosul cel mai josnic, omul cel mai nenorocit are voie să se apropie de Dumnezeu cu strigătul după îndurare în Numele lui Isus.

Cel mai părăsit deținut, cel condamnat nevinovat, cel prigonit și apăsător au voie să se apropie de Dumnezeu,

de Cel Atotputernic care ajută, care vede și știe totul, iar stăruința lui liniștită ajunge la inima Creatorului lumilor.

Laurentius Bollhagen și-a pus încrederea în Dumnezeu când a fost târât cu forța din casa tatălui său și în ceasul acela și-a mângâiat părinții cu vorbele :

„*Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.*” (Romani 8 : 28)

Tot la acestea a rămas și el, când în cei doi ani de durată a serviciului n-a ajuns la el nici o scrisoare de la tată și mamă, cum nici de la el n-a ajuns nici o scrisoare acasă.

Într-o zi stătea în castelul orașului din Potsdam și pentru că nu auzea nici un zgomot în jurul lui, a cântat încet, pentru sine, cântarea : „*Inimă fii mulțumită*”.

Când a ajuns la strofa a treia, pe nesimțite vocea lui devenise tare, căci cânta din inimă și astfel cuvintele au străbătut atunci coridorul înalt cu o voce limpede de tenor :

„*Veșnic doar nu va putea dura, / Adesea Dumnezeu lacrima / Dintr-odată ne-a uscat. / Dacă la noi s-a zis : până când, / Mi-a fost atât de teamă, îngrijorând, / Atunci trup și suflet El ne-a-nviorat.*”

Aceste cuvinte n-au rămas agățate de tavanul boltit ; Dumnezeu, care le-a ascultat, le-a călăuzit ca să le audă împărăteasa și să-i trimită cântărețului poruncă prin doamna ei de onoare, să vină la ea după înlocuire.

Ea a auzit atunci istoria vieții lui și i-a poruncit ca în dimineata următoare când va fi din nou de gardă, să cânte ... ”.

[Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui*: IV | Georg von Viebahn, BERLIN | 1899 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

[Petru Popovici]

CAPITOLUL 30

ROBERT MCCHEYNE

Nu are importanță câți ani trăiești, ci are valoare cum trăiești acei ani dăruindu-l de Dumnezeu.

Robert McCheyne a avut doar șapte ani de slujire cu Evanghelia, dar viața lui a fost așa de binecuvântată încât după moarte, biserica sa a devenit un loc de pelerinaj.

Credincioși din multe părți au venit să vadă locul de unde s-au revărsat binecuvântări și au pornit treziri spirituale, doreau să cunoască secretul lui McCheyne.

Bătrânul îngrijitor lua pe rând pe aceștia și îi ducea în birou și spunea fiecăruia :

„Vrei să cunoști secretul ? Așeză-te la birou, pune-ți capul în mâini și plângi. Așa a făcut păstorul nostru”.

Apoi mergea la amvon și spunea : „Pune cotul tău aici, așează-ți capul pe mână și plângi. Asta e ce a făcut păstorul nostru. Acesta e secretul !”

Odată McCheyne a zis : „*Oh, fraților, fiți înțelepți. De ce stați toată ziua fără lucru ? Într-o clipită totul s-a dus.*”

Încă puțin și ziua harului s-a încheiat - predicarea, rugăciunile curând vor înceta. Încă puțin și ne vom înfățișa înaintea Marelui Tron alb - încă puțin și cei răi nu vor mai fi.

Îi vom vedea doar mergând în osânda veșnică. Încă puțin și va începe veșnicia.

Vom fi ca El, căci Îl vom vedea zi și noapte în Templul Său, vom cânta cântarea cea nouă, fără păcat și fără îngrijorări pentru veci de veci”.

Robert McCheyne s-a născut la 21 mai 1813 la Edinburgh, Scoția.

Nimeni n-a bănuat atunci că acel copilăș va deveni sursă de mari binecuvântări.

La vârsta de patru ani, în timp ce se refăcea după o boală, el a început să învețe alfabetul grec și în scurt timp a reușit să-l scrie.

La școală a devenit elev eminent. Avea o voce melodioasă și un deosebit talent în recitarea poeziilor. Era o plăcere să-l ascuți la biserică recitând psalmi sau capitole din Biblie.

În octombrie 1821 a intrat la liceu și mereu a fost fruntașul clasei. Era înalt, cu fața senină, sprinten și viguros cu un caracter nobil, și cu o minte sclipitoare.

Era fire analitică, foarte ordonat și cu gusturi alese. Încă nu era pocăit în vremea aceasta. Iubea societatea veselă, plăcerile, cântecele și dansul. Trăia o viață morală de fariseu. El mărturisește că nu avea mulțumirea lăuntrică.

În noiembrie 1827 a intrat la Universitatea din Edinburgh.

În iarna anului 1831 a început să studieze teologia. Când era la universitate și își făcea studiile literare și filozofia, sufletul său a fost cercetat de Duhul Domnului. [Continuarea în numărul viitor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„*Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !*”